

Nr 2 2014

KUSTPOSTEN

— *Organ för KA 2:s Kamratförening* —

KUSTPOSTEN

Organ för KA 2:s Kamratförening

Nr 2 2014 årgång 78

Utges av KA 2:s Kamratförening

Ansvarig utgivare: Peter Glimvall

Redaktionskommitté: Kent Alritzson,
Ulf Sejlert, Jan-Åke Samuelsson,
Gustav Karlsson

Layout: DAG ÅSHAGE
telefon: 0455-482 18

Omslagsbild:

Olle Melin berättar om Sandgrenska manskörens medverkan i Albert Hall i London

Kamratföreningen styrelse

Ordförande: Peter Glimvall
Vice ordförande: Kent Alritzson
Sekreterare: Kent Alritzson
Vice sekreterare: Yvonne Wirbrand
Kassör: Sune Persberg
Ledamot: Göran Göransson
Suppleanter: Olle Melin
Erling Holmberg
Klubbmästare: Lars Iger
(adjungerad till styrelsen)

Kamratföreningens adress

KA 2:s Kamratförening
Box 527
371 23 KARLSKRONA
Telefon: 0455-47542 (v sekr)
epost: yvonne.wirbrand@telia.com
Postgiro: 9 80 67 - 2
Bankgiro: 5584-9483
Medlemsavgift: 125 kronor

Kamratföreningens utbud av KA-produkter

Medlemsnål	45:-
Slips KA 2	50:-
Slips KA	50:-
Livrem	120:-
Manchettknappar KA	150:-
KA 2 Idrotthistoria, Nattlig patrullorientering	30:-
Eskil Nyström och Marinens Hemvärnsmusikkår Kassett	60:-
Vykort Kungsholms fort (4 st)	10:-
Vykort Rosenholm (3 st)	10:-
CD Karlskrona Kustartilleriregemente	100:-

Ring kassören Sune Persberg för beställning
telefon 0455-274 56

Varorna levereras, när betalning skett.

Om varorna skickas tillkommer porto minst 20 kronor.

Plusgiro: 98067 -2

Bankgiro: 5584-9483

Bildhäfte om KA 2 förläggningsplatser

Häftet kostar 60 kr och vill Du ha det
hemskickat tillkommer porto om 10
kronor. Du kan beställa genom att sätta
in 70 kr på postgiro 97 05 88-0

Gräsvik och dess historia

Boken kostar
60 kronor plus porto

Befästningspark Karlskrona

Boken kostar
50 kronor plus porto

KA 2-boken
kostar 100 kronor
plus porto
60 kronor

KA 2 kamrater!

Då var det dags igen! Dags att summera året som gått och fundera på om det blev som det var tänkt senast Nyårsdagen stundade. Kamratföreningens verksamhet rullar på enligt plan och tradition och vi har även i år genomfört årsmöte, vårresa, grillfest med Flottans män och i närtid vårt höstmöte. Till detta skall läggas tisdagsträffar på Skönstavik och styrelsens samt redaktionskommitténs återkommande möten. Inget revolutionerande med andra ord. Uppslutningen på våra aktiviteter är god kvantitativt sett, och föredömlig kvalitativt sätt om jag får uttrycka min personliga åsikt. Vårutflykten, som i år gick i "Det rörligas hjulspår", var den mest lyckade som jag har varit med om under min aktiva del i kamratföreningen. Vårdskapet på Trolle Ljungby, variationen i besöksutbudet och den fantastiska måltiden som kunde avnjutas utomhus under en välvd klarblå himmel och strålande sol blev en fullpoängare. Höstmötet, som det redogörs för i särskild artikel i denna tidning, blev också mycket lyckat. Miljön, maten och bidragen från KA2-oktetten, Gustav Karlsson och Karl Mauritzson gjorde kvällen minnesvärd på alla sätt.

Men utanför vår krets, sker mycket annat som intresserar oss. Det har som alla vet varit riksdagsval och en ny regering har bildats. Försvarsminister i denna är Peter Hultqvist, mas från Dalarna och av många ansedd som en "hök". Förra mandatperioden var Peter Hultqvist ordförande i försvarsutskottet och gjorde sig då vid flera tillfällen till tolk för ökade anslag till försvaret. Vi får väl nu se om han fullföljer dessa intentioner som försvarsminister.

Då var det dags igen! Och denna gång tänker jag på "underrättelseoperationen" i Stockholms skärgård som nyligen avslutades med en presskonferens där statsminister, försvarsminister och ÖB framträdde. En synnerligen kraftfull markering som underströk allvaret i det inträffade. Att det handlat om minst en främmande Ubåt som fräckt trängt in på vårt territorium står utom all tveivel. Vi är många som i skenet av rapporteringen från denna operation drar oss till minnes alla Ubåtsjakter, eller på nysvenska "incidenter", som genomfördes framförallt under 1980-talet. Den ryska Ubåten U 137 (egentligen S 363) på grund i Gåsefjärden 1981 och den utdragna Ubåtsjakten 1984 är mina egna starkaste minnen från denna tid. Under denna period rustades i skenet av eftertankens kranka blekhet vår Ubåtsjaksförmåga upp och vi blev efterhand väl rustade att möta undervattenshotet från främmande makt. Men efter "murens fall" och Kalla

krigets avslutande, lutade sig som så många gånger förr makthavarna tillbaka och solade sig i den "eviga" fredens glans. Försvaret nedrustades till en näst intill obefintlig nivå och därmed även vår förmåga att bedriva Ubåtsjakt. Nu börjar uppvaknandet på allvar, och försiktiga, men hitintills fullt otillräckliga, steg börjar initieras för att stärka vår försvarsförmåga.

Även om orsaken i sig är beklaglig, var det ändå glädjande att konstatera att för första gången på länge blev försvarsfrågor debatterade i den nyligen avslutade valrörelsen. Opinionsundersökningar visar också att en stor majoritet av svenska folket nu vill stärka försvaret. Detta är naturligtvis en indikation på att nedrustningen gått alldeles för långt. Nu är det dags att kraftfullt förstärka vår försvarsförmåga. Tillför nu rejält med ekonomiska medel så att vi kan rekrytera personal, anskaffa och modernisera vår materiel, genomföra sammansatta övningar och kunna öva – öva – öva!

Men nu stundar för oss alla julefrid några veckor. Jag hoppas ni kan krypa upp i er favoritfåtölj, och till doften av nyhuggen gran och kanske ångande kaffe eller glögg för en stund stänga världen ute och bläddra i Kustposten och minnas vår tid tillsammans, såväl under regementstiden som tiden i kamratföreningen. Nöjsam läsning.

Kamrater, jag vill också så här avslutningsvis önska er alla och era anhöriga en riktigt

GOD JUL och ett GOTT NYTT ÅR

Peter Glimvall

Höstmötet!

En kulen oktoberkväll, onsdagen den 29 oktober, förgaddrades kamrater från när och fjärran under kristallkronor och kungaporträtt i Sjöofficerssällskapets magnifika matsal för att genomföra vårt traditionella höstmöte. Att detta möte är uppskattat av kamraterna råder inget tvivel om, för många är det en av höstens höjdpunkter och väl värt att lägga mil efter mil på landsvägar för att komma till Örlogsstaden och träffa regementskamrater från tiden då det begav sig.

Vi var ett drygt 30-tal deltagare som till sprittande toner av KA2-oktetten samlades förväntansfulla i matsalen inför den stundande högtidsmåltiden. Som vanligt underhöll orkestern oss med ett varierat utbud av blåsmusik omfattande såväl marscher, brunnsmusik som klassisk musik. Efter en rejäl portion musikalisk spis var det dags att sätta sig till bords och avnjuta en delikat anrättning i flera akter ackompanjerad av passande drycker. Snavsvisor med anknytning till regementet klingade välbekant över borden och fick temperaturen att ytterligare höjas.

KA 2 Oktetten underhåller under samlingen

Gustav Karlsson läser dikt av Gustav Fröding

Karl Mauritzson läser en militärt noggrann beskrivning av uniform m/42 Kypert

Som avslutning på måltiden tackade vår hedersledamot Gustav Karlsson för maten på ett, för honom vanligtvis, mycket stilfullt och gripande manér och exekverade bland annat en dikt av Gustaf Fröding. Mätta och belåtna reste vi oss upp och samlades för kaffe och samkväm i klubbrummet. Här fortsatte minnen att utbytas och skratten rullade genom salen då minnesbilderna från anno dazumal klarnade för våra ögon och i våra sinnen.

Planen hade inledningsvis varit att bjuda in den nyutträdde marinbaschefen, kommandören Erik Andersson, till mötet. Men med anledning av det skärpta läget runt våra kuster hade marinbaschefen ingen möjlighet att komma till vårt möte. Däremot underhöll oss Olle Melin med en reseskildring från Sandgrenska manskörens besök i imperiehuvudstaden London och deras uppträdande i Royal Albert Hall. Den jättelika konsertsalen är uppkallad av prins Albert av Sachsen-Coburg-Gotha, make till Storbritanniens drottning Victoria, och välkänd genom de promenadkonserter som har genomförts under en lång följd av år och även visats i Sveriges TV.

Som ett extranummer begärde så Karl Mauritzson avslutningsvis ordet. Ur ränseln drog Karl fram en "kypertuniform" med modellår 42 som han utförligt beskrev för oss och därefter överlämnade som gåva till KA 2 rörliga museum.

Efter flera timmars gemenskap i kamratkretsen var det så dags för oss att åter bege oss ut i den mörka oktobernatten och i skenet av stadens blekgula gatljus bege oss hem igen, fast förvissna om att KA2-andan alltså lever i oss och borgar för att vi åter träffas till våren då årsmötet stundar. Stort tack till er alla som deltog och förgyllde höstmötet!

Peter Glimvall

Foto: Kent Alritzson

Glatt samspråk vid bordet

Karl Mauritzson visar upp Kyperten och överlämnar den som gåva till Rörliga Museet

Anders Öderwall, Lennart Lindquist, Gustav Karlsson

När jag för en tid sedan rotade i gamla handlingar, dök nedanstående skrivelse upp. Den handlar om förekomsten av vägglöss på den numera nedlagda Göta flygflottilj, F 9, år 1957. Ett stort antal myndigheter blev inblandade som MO (tidigare militieombudsmannen), Försvarets sjukvårdsstyrelse, den militära milodesinfektören m.fl. Utredningen ålades av flottiljchefen flottiljläkaren Axel J Larsson och hans yttrande i ärendet synnerligen noggrant och så i detalj, att det inte bör undanhållas läsekretsen. Här följer det. Red.

Vördsamt yttrande angående insekter vid F 9 föranlett av eventuell förekomst av vägglöss.

Intet problem, när det gäller hälsan, har av mig nu eller tidigare ansetts för ringa att inte påkalla min uppmärksamhet. Jag skulle vilja påstå, att ju mer smått och oansenligt ett sjuk- eller hälsovårdsproblem synes mig ha varit, desto mer har det fångat mitt intresse. Detta sannolikt av den grund att jag är rustad med ett sprött ingenium, som ytterligare försvagats med stigande ålder. Genom att syssla med det som är ringa och mindre väsentligt, har jag också lyckats söva mitt samvete, som understundom oroar mig, därför att jag ej ägnat tid åt viktigare problem.

När en vägglus nu kastar upp mig i rampljuset och fäster uppmärksamheten från pressen och centralt verkande tjänste- och ämbetsmän vid min person och gärning, är jag nära nog glad över detta i en känsla av att ha funnit själsfränder med förståelse för petitesseernas odiskutabla värde i ett ödesdigert och händelsemättat skede i historien. Mitt entomologiska kunnande har aldrig varit stort. Trots att jag är flygläkare, har det endast flyktigt snuddat vid icke flygande insekter.

Suctoria (loppor), Cimex lectularius (vägglössen), Philirius pubis (flatlusen), Pediculus capitis (huvudlusen) har jag städse sökt bekämpa. För Cimex lectularius har dessutom milodesinfektören engagerats. Av de övriga

arterna har det hittills lyckats mig att endast påvisa Philirius pubis, som på grund av sitt personliga och känslomässigt sett, mer ömmande engagemang överlätits åt mina och sjukvårdspersonalens vid F 9 saneringsåtgärder från fall till fall. Cimex lectularius kommer därför i fortsättningen helt lägga beslag på min framställning.

Under mina studier fram till läkarexamen fick jag endast sparsam vetenskaplig information om löss. Min första konfrontation och reaktion med och inför vägglusen upplevde jag 1908 i Igelösa socken utanför Lund. Min nu hänsovna moster visade mig där en vägglus under ett porträtt av framlidna drottning Sofia, gemål till Oscar II. Församlingens präst gav senare en karaktäristik av denna skinnbagge, d.v.s. vägglusen, i det han påstod, att svarta vinbär påminde honom om lukten av vägglöss. En del av mina sommarferier, som tillbragtes på landet hos skilda värdfolk, förde mig åter i kontakt med vägglusen. Samma var förhållandet under min inackorderingstid i Kungälv huvudstaden på 20-talet.

När jag tillträdde min tjänst vid F 9, var jag således en praktisk erfaren man beträffande vägglösen. Ett problem, som jag dock aldrig funnit vetenskapligt belyst, är det fenomenet, att vissa personer äro särskilt utsatta för lusangrepp. En yngre forskare fann på sin tid, att varje

lussort söker sig till sitt speciella område. Således söker sig huvudlusen till huvudet och flatlusen till områden, som även fångar pornografen.

Vid F 9 har jag föreslagit, att kackerlackor, som oftast kommer fram i mörkret efter arbetets slut, må beredas musik under arbetet. Detta av det skälet att en forskare funnit, att kackerlackan är ljudkänslig. Mitt musikaliska förslag har dock ej vunnit gehör här eller annorstädes.

Efter denna korta och summariska ingress ber jag få komma till vägglusproblemet vid F 9 och ber då att få begränsa mig till de senaste tio åren.

Vägglus har förekommit i skilda lokaler vid F 9 åren 1943 (2 ggr), 1949 (1 gång), 1950 (2 ggr), 1953 (1 gång) och ej därefter enligt miloexpertisen, som vid varje tillfälle tillkallats. Efter snart ett lustrum är denna lilla skinnbagge, Cimex lectularius åter på tapeten rent bildligt talat,

Den 7 november, dagen efter hjältekonungens dödsdag, infinner sig nämligen vpl 360505-481 J, vid ordinarie sjukmönstring och visar för mig sin vänstra underarm, som företer omkring tre rundade rodnader av vardera en 25-örings storlek, inalles således mindre än en krona. Jag delgav J mina diagnostiska funderingar, som vore 1. allergisk hudreaktion, 2. insektsbett, 3. eventuell kombination av 1. och 2. Ordination: Uppmärksamt iakttagande av allergitendens och uppmaning att hos kamraterna efterhöra lidande av samma art och storleksordning. Rekommendation: extra rengöring och vädring av logementet.

I veckan, som började den 11 november, om jag ej minns fel, visade sig en värnpliktig med symptom liknande J:s. Jag lät då tillkalla milodesinfektören för inspektion. Inga nya fall utom dessa två har anmält sig. Milodesinfektören infann sig den 18 november och fann varken vägglöss eller spår därav. För säkerhets skull handla-

de milodesinfektören så, som om löss förekommo. En tidning hade tagit upp problemet den 18 november och hade dessförinnan sökt central belysning av frågan hos hälsovårdsinspektören Folke Rönn vid Försvarets sjukvårdsstyrelse i Stockholm. Efter milodesinfektörens uttalande syntes dock allergiskt hudutslag som sannolikast. Trots detta ställde jag diagnosen öppen.

Den 20 november 1957 infann sig åter bemälda vpl J med en mindre plåtack, i vilken han förvarade en insekt, som omedelbart av mig kunde identifieras so ett exemplar av arten Cimex lectularius, Corpus delkti? Jag tackade honom för, att han ej givit tappt. Då jag ansåg, att lusen var hans personliga egendom, fick han avlägsna sig tillsammans med lusens. Båda uttryckte nästföljande dag, såvida han, d.v.s. lusens ej dödades dessförinnan. En civil firma tillkallades nu för att ytterligare söka lösa lusfrågan. Firman Anti Cimex undersökte F 9 den 21 november 1957 och kunde inte heller finna några representanter för släktet Cimex eller spår därav.

Lusproblemet vid F 9 är således ej utan intresse. Dels är frekvensen löss vid F 9 egendomlig. Är vägglössen på väg från F 9 väggar? Efter årlig kontakt 1948, 1949 och 1950 infinner den sig ej förrän 1953 och därefter som en ensling 1957.

Sannolikt har årets lus passerat genom vaktgrinden med en värnpliktig och sedan inte övergivit honom mer än för en kortare visit hos en kamrat, d.v.s. en annan värnpliktig.

Lusen har visat, hur de värnpliktiga med förtroende våga vända sig till sin förbandsläkare, även vid de ringaste obehag. Till slut visar den, att i vår jäktade och allvarstygda tid ett problem i vårt land ej är så ringa, att inte alla såväl hög som låg, i detta fall flottilljäläkaren, grundligt kan ägna tid och krafter däråt. Måhända en viktig trygghetsfaktor, som våra skattebetalare ej böra bortse ifrån.

Axel J Larsson

Tack!

KA 2 Kamratförening.

Många stora tack för den trevliga Vårutfärden den 20 maj bland annat till Trolle-Ljungby Gods. Själva utfärden i sig var storartad. Men lika, om inte större var att få återse de gamla kamraterna. Jag har försökt med att få in ett tack i Dagens Ros i BLT, men det går inte utan dator. Alla som hjälpte mig under på- och avstigningar i bussen. Många trappsteg upp och ner. Dessutom fick jag hjälp med att iordningställa och hämta maten. Ingen glömd men jag kommer ihåg er alla. Återigen tack för en trevlig Vårutfärd!

Med vänliga hälsningar!

John-Erik Johnsson

Kungsholms fort julen 1946

Bilderna är tagna nere i matsalen Kungsholms fort julen 1946

Det var sista julen som min far Arne Ferrington var i tjänst på KA2

1943 i oktober 19 år gammal så bestämde sig då Arne för att åka och skriva in sig i rullorna på KA2 i Karlskrona. Kontrakt skrevs till November 1947.

Grupp bilden är tagen på luckan på Gräsvik

Uppe vänster; Gräsvik, övre raden Arnold, Boman, Edelönn, Carlsson,

Okänd, Nedre raden, Arne, Lundkvist, Birger Svensson o Kalle Vass.

Vi är nu tre bröder, söner till Arne som alla tjänstgjort vid KA.

Arne som var flitig med kameran och dokumenterade hans tid inom KA.

En del bilder är sedan tidigare lämnade till Marinmuseet i Karlskrona.

Arne hälsar till er alla.

Hälsningar

Per Ferrington

Högvakt i högsommarvärme

Nedläggningshotade Marinens Musikkår svarade för högvaktsspelning i Stockholm 11 dagar i rad, när sommarvärmen var som högst och endast avbröts av ett och annat skyfall.

Traditionsenligt framträdde kåren i flottans vita uniform, vilket alltid ses med glädje av den stora publik, som följde kåren de här dagarna.

Förutom sedvanlig vaktparad med inlagd konsert på Yttre Borggården, gjorde kåren ett antal konserter och kårens slagverkare fick också möjlighet att visa upp sig i TV:s Allsång på Skansen.

Nu är det bara att hoppas på, att Försvarsmakten in-

Musikkåren vid Kungsträdgården

ser, vilken oerhörd resurs som musikkåren utgör, såväl för försvaret som för det civila samhället. Här handlar det om en kulturbärare med anor från 1680.

När detta skrivs, har regeringen tillsatt en utredning om kårens framtid. Det är bara att hoppas, att förnuftet ska segra så småningom..

Du kan också läsa inlagan till regeringen från Karlskrona kommun.

Olle Melin

Foto: Olle Melin

"Uppå Slottsbacken vi rasa" (Povel Ramel)

Utmarsch

Fullt med folk på Yttre borggården

Musikkåren bjöd på ett extra stycke vid Obeliscen

Omöjlig ubåt – ny bok om ubåtsjakterna på 1980-talet

Boken har underrubriken ”Stridsberättelser från ubåtsjakten och det säkerhetspolitiska läget under 1980-talet”.

Författare är pensionerade kommandören av 1.graden Nils-Ove Jansson.

Äntligen en lättläst och faktsäckad redovisning av Sveriges läge mellan stormaktsblocken under kalla kriget. Boken är lättförståelig, även för den som inte är hemma i marin terminologi.

Författaren redovisar detaljerat ett antal observationer av främmande undervattensverksamhet i svenska farvatten under 1980-talet. Detta har aldrig tidigare gjorts med sådan detaljrikedom baserat på optiska iakttagelser. Han redovisar fakta kring, hur nära marinen var att sänka en främmande ubåt i samband med dessa undervattenskränkningar.

De ryska specialförbandens (Spetsnaz) organisation och verksamhet i Östersjön blir också belysta och vilka motiv som Sovjetunionen, men även länderna i Väst, skulle ha haft för att genomföra kränkningar mot Sverige.

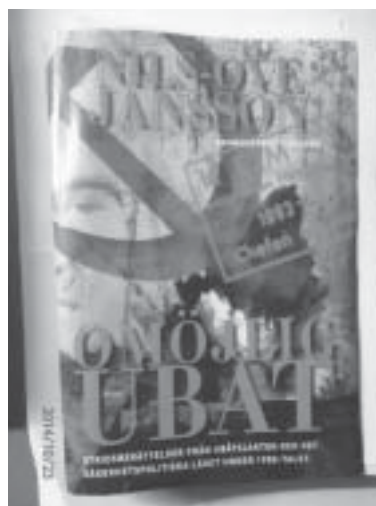
Aldrig tidigare har någon satt in händelserna i svenska farvatten, i ett storpolitiskt och strategiskt sammanhang, kopplat till kalla kriget. Författaren beskriver detta både initierat och lättförståeligt. Han redovisar Sovjetisk krigsplanläggning, i vissa fall detaljrikt, vilket för mig blev nya och skrämmande fakta. Hur nära Sverige var, att vid en konflikt mellan stormaktsblocken kunna dras in i ett Sovjetiskt angrepp mot oss med omfattande kärnvapeninsatser, sabotage och likvidationer, kommer fler att förstå, när de läst boken.

Författaren är kritisk till hur vissa militära chefer och politiker hanterat efterkrigstidens ubåtskränkningar och hur dessa inte i någon större utsträckning fått påverka svensk försvarsplanering.

Författaren avslutar sin redovisning med erfarenheter, som, inte minst med de senaste tidens händelser i Stockholms skärgård i åtanke, manar till eftertanke.

En brist i boken är att det genomgående saknas källhänvisning. Det är förståeligt, när det gäller observationer i svenska vatten, då källskyddet är vägledande för att skydda personer, som lämnat uppgifterna. Däremot hade övrig redovisning vunnit på, om i alla fall öppna källor redovisats.

Thomas Hasselberg
F.d. marinattaché i Moskva

Om författaren

Nils-Ove Jansson är en pensionerad sjöofficer, som innehade en central roll inom Försvarsmakten vid ubåtskränkningarna under 1980-talet. Erfarenheterna har han samlat i boken ”Omöjlig ubåt” som lanserades tisdagen 4 nov vid en pressträff på Sjöhistoriska Muséet i Stockholm och på jagaren Småland i Göteborg dagen efter.

Vad hände under 1980-talets ubåtskränkningar. I boken Omöjlig ubåt ges exempel på vad människor har observerat i svenska vatten. Du får också veta hur nära Marinen var att sänka en ubåt. Vilka motiv fanns och vad gjorde ubåtarna här? Åt ryska sjömän frukost i svenska skärgårdar? Svar hittar du i boken. Frågan om *U 137*:s uppdrag i Gåsefjärden besvaras också.

Det säkerhetspolitiska läget handlar om terrorbalansen och den livsfarliga situation, som uppstod, när den tippade över till USA:s fördel. I den sovjetiska krigsplanen drogs även Sverige in. Västvärlden och Sverige var bara timmar från att utsättas för ett förödande sovjetiskt kärnvapen-anfall.

Nils-Ove Jansson, kommandör av 1.a graden, har innehaft viktiga militära befattningar under de år, när ubåtskränkningarna var som intensivast. Han ingick i ubåtsanalysgruppen och var under tre år operativt ansvarig för Kustflottans ubåtsjaktinsatser. Han har analyserat WP marinstridskrafter och varit Chef för Försvarsstabens Underrättelseavdelning. Under åren 1992 - 95 var han Chef för ÖB:s Underrättelse- och Säkerhetskontor och Ställföreträdande Chef för MUST. Nils-Ove Janssons sista befattning var Chef för Västkustens Marinkommando med Öresunds Marindistrikt. Han lämnade försvaret 2001 efter 35 års tjänstgöring.

Vill du beställa boken, gå in på

www.omojlig-ubat.se

Priset är 295 kronor plus 45 kronor porto.

I månads-skiftet oktober – november öppnade Marinmuseum i Karlskrona en ny utställning om första världskriget.

Utställningen utgår från ett antal tidningsklipp från dåvarande Karlskronatidningen, som dagligen under kriget beskriver situationen i världen, situationen i Sverige, marinens verksamhet och det vardagliga livet.

Karlskronatidningen är konservativ och tyskvänlig och är de här åren Karlskronas största dagstidning med en upplaga på cirka 7 000 exemplar.

För etthundra år sedan äger första världskriget rum, 1914 – 1918. Kriget är världsomspännande och det är två allianser, som står mot varandra. På ena sidan ententen Storbritannien, Frankrike och Ryssland och på andra sidan trippelalliansen med Tyskland, Österrike-Ungern och Italien.

Kriget är förödande och drabbar civilbefolkningen på ett sätt, som inte förekommit tidigare i historien. Omkring 20 miljoner människor dör till följd av kriget.

I kriget ställs 1800-tal mot 1900-tal med ny teknik. Flygplan, ubåtar, stridsvagnar, kulsprutor, stridsgaser och motordrivna fordon används, samtidigt som exempelvis hästar används både för transporter och strid.

Sverige förklarar sig neutralt i konflikten. Landet berörs framför allt av den livsmedelsbrist, som kriget leder till. Marinen får en viktig roll, när flottan och kustartilleriet röjer minor och eskorterar handelsfartyg, så att varor kan transporteras till och från landet.

Olle Melin

PS. Karlskrona-Tidningen, *Carlskronas Wekoblads*, var en konservativ dagstidning i Karlskrona 1754–1935. Karlskronatidningen var en av Sveriges äldsta landsortstidningar och utkom under flera olika namn. Den blev sexdagarsstidning 1905 och fick namnet Karlskronatidningen 1908. Red.

PPS. Jag hade förmånen att besöka London i oktober och passade då på att besöka Imperial War Museum. Där visades en fantastisk utställning om just första världskriget. Kommer Du till London, missa inte detta!

Samtidigt pågick plantering av vallmoblommor. Planteringen sköttes av volontärer och målet var att plantera 888 246 blommor, d.v.s. just antalet stupade och saknade britter under första världskriget. Red

Foto Lennart Ottosson

Foto: Olle Melin

Minröjning under första världskriget

Handelsflottan spelade en viktig roll i det neutrala Sverige

Spanska sjukan härjade under de sista åren av kriget. Här gravsten på Karlskrona kyrkogård

Livet i Sverige under 1910-talet

Ny utställning om första världskriget

Pansarskeppet Sverige, F-båten, som svenska folket samlade in pengar till

Mobilisering i Karlskrona augusti 1914. De mobiliserade styrkorna ställer upp på Stortorget i Karlskrona med avlämning till Befälhavande amiralen

Mössband från fartyg i den svenska neutralitetsvakten

Klipp från Karlskronatidningen

Mobiliseringsorder augusti 1914

Tysk hornmina från första världskriget

Tidsaxel första världskriget

Klipp från Karlskronatidningen

Del av reklamkampanjen för insamling till ny pansarbåt

GMU-avslutning vid Sjöstridsskolan

Den 25 augusti ryckte 26 förhoppningsfulla ungdomar in till en 13 veckors lång utbildning, GMU, vid Sjöstridsskolan i Karlskrona. Den 13 november var det dags för en avslutningsceremoni i Kungl Amiralitetsskyrkan, Ulrica Pia. Av de ursprungliga 26 eleverna återstod 24 och dessa hade en åldersspridning mellan 19 och 52 år.

Denna GMU-kull var riktad mot framtida verksamhet i Hemvärnet, men med i gruppen fanns också fem elever, som ska prova på röjdykartjänst i marinen. Av de 19 soldaterna avsedda för Hemvärnet, hade redan vid avslutningen 11 skrivit kontrakt.

Utbildningen, som är gemensam för hela Försvarsmakten, omfattar 13 veckor med en stegrande utbildning, där första veckan är till för att i första hand lära känna varandra och lära känna den militära miljön. Via utbildning i försvar, till skyddsvakt m.m. avslutades utbildningen med ett kraftprov, som alla klarade utan svårigheter.

Ställföreträdande chefen för Sjöstridsskolan, kommandörkapten Per-Ola Johansson ledde avslutningsceremonin, där korum förrättades av amiralitetspredikant Birgitta Åman och där en ensemble ur Hemvärnets Musikkår i Blekinge svarade för musiken.

Vid avslutningen utdelades priser till bästa rekryt och bästa kamrat. Nu blev det så, att Rasmus Kozak fick bägge utmärkelserna. Ytterligare en belöning utdelades, ett hederspris som tilldelades Michelle Andersson.

Nästa utbildningsomgång för den grundläggande militära utbildningen, GMU, startar i vecka fem 2015, då 123 lever rycker in till Sjöstridsskolan. Dessa elever är avsedda för en framtida verksamhet i marinen.

Parallellt med nu avslutad utbildning har blivande instruktörer för nästa utbildningsomgång skolats för sin kommande uppgift.

Olle Melin

Örlogsflaggan förs in. Flaggförare löjtnant Benny Larsson

Foto: Olle Melin

GMU-eleverna samlade för avslutningsceremoni

Rasmus Kozak och Michelle Andersson, pristagare

Utdelning av jetonger och utbildningsbevis

Sveriges Militära Kamratföreningars Riksförbund

Till Kamratföreningar ingående i SMKR

Jag vill börja med att tacka för förtroendet att bli vald till ordförande för Sveriges militära kamratföreningars riksförbund.

Jag är själv medlem i fyra kamratföreningar, som väl symboliserar min militära karriär. Jag är medlem i Lapplands jägare, eftersom jag ryckte in på Jägarskolan som värnpliktig, jag är medlem i Sveagardesföreningen eftersom jag har varit pluton-, kompani- och bataljonschef på Livgardet. Jag är medlem i Hallands regemente och Hallandsbrigadens kamratförening, eftersom jag var brigadchef där och jag är medlem i Södra skåningarna, eftersom jag var regementschef på P7. Jag har också varit ordförande i Hallands regemente och Hallandsbrigadens kamratförening och Södra skåningarna. Vidare har jag tjänstgjort på Infanteriets officersskola, Försvarshögskolan samt ett antal perioder på Högkvarteret. Jag avslutade min militära karriär som chef för Säkerhetsinspektionen för drygt ett år sedan. Numera driver jag en konsultfirma inom bland annat ledarskap och krishantering.

Genom erfarenheter från mina två ordförandeskap har devisen "värna kamratskapet och samhörigheten med de som tjänstgör och med de som har tjänstgjort" blivit det viktigaste för mig. Denna devis omfattar självklart även våra veteraner. När jag valdes till ordförande för Södra skåningarna våren 2009, blev veteranfrågan en mycket stor drivkraft för mig.

Inom Södra skåningarna blev FS 20 en start att arbeta med ett nytt fokus på våra veteraner. En tydlig och viktig framgångsfaktor var att tidigt skapa lokala stödgrupper. Dessa finns i Helsingborg, Hässleholm, Kristianstad, Ystad, Malmö samt Revingehed/Lund. Just Revingehed/Lund blev spindeln i nätet för att hålla kontakt med andra kamratföreningar.

De lokala stödgruppernas huvudsakliga uppgifter är främst att samordna stödet för soldater, officerare och inte minst deras anhöriga. Enkelt uttryckt handlar det om att länka ihop ett uppkommet behov med någon form av expert eller företag för att stödja soldaten och/eller deras anhörig. Stödgrupperna skall arbeta långsiktigt och på så sätt kunna vara C P 7:s "förlängda arm". Vid akuta situationer stödjer stödgrupperna C P 7:s arbete. En stor fördel med att kamratföreningen har aktiva stödgrupper är, att arbetet kan ske snabbt, enkelt och utan ett antal byråkratiska problem.

Utgående från mina erfarenheter från Södra skåningarna ser jag fyra tydliga motiv för SMKR och tillhörande kamratföreningars arbete:

1. att värna kamratskapet och samhörigheten med de som tjänstgör och med de som har tjänstgjort.

2. att vara en bra kamratstödjare.

3. att ta till vara och lyssna på de erfarenheter som våra soldater har med sig.

4. Och sist, men inte minst, att stödja alla oroliga anhöriga med att hitta bra lösningar i vardagen. Samtidigt, som vi gör detta, måste vi fortsätta vårt betydelsefulla arbete med att värna våra förbands traditioner.

Jag vill understryka, att medlemmar i kamratföreningarna inte skall ägna sig åt någon form av kamratstöd, som de inte har kompetens för. Avlastningssamtal, fördjupat krisstöd och kristerapi är något för personer, som har en adekvat utbildning för att genomföra dessa former av stöd. Vad alla dock kan göra är att uppmuntra veteranen till att själv ha en öppen attityd, vara öppen med sina reaktioner, skriva av sig, ägna sig åt fysiska aktiviteter och använda sig av olika former avslappningsövningar.

Nästa steg är det vardagliga spontana kamratstödet, att lyssna aktivt – alltså att lyssna största delen av samtalet och att prata eller fråga max 20 procent av tiden. Ställ öppna frågor, alltså korta frågor, som ofta börjar med vad, när eller hur. Undvik att börja prata om dig själv och dina egna upplevelser, även om du varit med om liknande händelser. Ett kamratstödande samtal kan ta 10-30 minuter och bör genomföras spontant på en ostörd plats.

Avslutningsvis vill jag understryka betydelsen av att vi fortsätter att bygga ut vårt nätverk av kamratföreningar. Det innebär att vi kan stötta våra medlemmar och deras anhöriga på ett systematiskt sätt över hela Sverige.

Ju fler vi blir och ju mer vi engagerar oss, desto bättre stöd kan vi ge våra kamrater. Delge gärna era goda idéer och goda arbete på vår hemsida. Goda idéer har en stark förmåga att sprida sig som ringar på vatten!

Anders Emanuelson
Ordförande SMKR

KA2 Muldivision

Besök på Kungsholms fort

Föreningen genomförde månadsträffen torsdagen den 7 augusti 2014 på Kungsholms Fort.

Ett 10 tal medlemmar hade hörsammat kallelsen och mötte upp för att uppleva gamla minnen i trivsam samvaro med gamla kamrater.

Vi samlades vid Marinbasens Högvakt kl 0945, där Boris Höjer mötte upp och tog oss förbi vakten till passagerarfartyget Rödnäbba, som snabbt tog oss ut till Kungsholmen.

Boris var för dagen fartygschef på transportbåten.

Det ska också nämnas, att från och med vecka 32/2014, efter många års uppehåll, så har Marinbasen återupptagit begränsade kommunikationer till Kungsholmen enligt turlista.

*FC Boris Höjer
informerar passagerarna.*

Förväntansfulla föreningsmedlemmar.

Efter en bekväm båtfärd, 23° varmt, solsken och nästan vindstilla anlände vi till Kungsholmen. På Linje VII mötte vår ciceron "kanonkillen" Lennart Larsson upp. Lennart är Fortadjutant på Kungsholmen. Som sig bör så inleddes besöket med fika i parken.

*Lennart Larsson i samspråk med vår
"dagelev" Lennart Avendal. Ulf Sejlert har
med dagens förnödenheter*

Göte Karlsson, Tom Bergstöm och Göran Löfgren låter sig väl smaka.

Lennart Larsson berättade om verksamheten på fortet och vi Muldivisionister var naturligtvis intresserade av Södra Befälshuset. Där huserade bland andra under många år C Muldiv med Adjutant.

Lunch i parken. Den medhavda förplägnaden var uppskattad.

Ett besök på linje 1 och 9 var ett måste.

Efter lunchen träffades vi i filmsalen där Lennart Larsson visade ett mycket intressant bildspel om Kungsholmens historia.

Tiden går fort när man har roligt, så fort att vi fick hoppa över besöket av traditionsrummet och i stället koncentrera oss på översta våningen i Donjongen.

Ett urval av unika tavlor som förvaras på vinden i Donjongen.

*Ett intressant föremål fanns undanstuvat på vinden. Mininstrumentering M/51
Så glada alla minörerna blev.*

Ett stort tack till Lennart Larsson som guidade oss under dagen och med inlevelse beskrev verksamheten på fortet nu och då.

Ej att förglömma Lennart Avendal som arrangerat månadsträffen.

TACK till Er båda

Marindagen drog storpublik

Marinbasens personalchef Jan Hejdeman hälsar välkommen till Marindagen

V art annat år anordnas Marindag i Karlskrona och den 16 augusti var det dags igen. En månghövdad publik passade på att besöka Örlogshamnen, där de arrangerande förbanden – Marinbasen,

Sjöstridsskolan, 1.ubåtsflottiljen, 3.sjöstridsflottiljen och Försvarets materielverk – visade upp sin verksamheter. Till dessa slöt sig också Karlskronavarvet, hemvärnet och andra frivilligorganisationer.

Redan före starten kl 1000 var Amiralitetsslätten fylld av människor i spänd förväntan och när arrangementet var över, hade mer än 10 000 besökare räknats in

Till vissa sevärdheter var köerna långa, som t.ex. ett spännande besök ”inuti” ubåten Gotland. HMS Carlskrona liksom HMS Belos, kustkorvett, minjaktfartyget Vinga, skolfartyg och inte minst ekipagets olika fartyg rönt stort intresse.

Hemvärnet gav skyddsvaktsupervisning och annan verksamhet och Sjövärnsskåren visade bl.a. upp postjakten Hiorten.

Marinens Musikkår marscherar in i Örlogshamnen. I täten flaggtrumslagare Karin Svensson

I väntan på entré

HMS Carlskrona

Karlskronavarvets skrovhall rönt stort intresse (väntan på intransport)

Ubåtsbärningsfartyget Belos

Den gamla ångmaskinen i Polhemsdockans pumphus lockade också åskådare

fotoförbud). Men utanför låg ubåten Halland i

Varvshistoriska föreningen i Karlskrona demonstrerade repslagning och körde den gamla ångmaskinen i Polhemsdockans pumphus.

Flottans Män, Ubåtsklubben Neptun, T 38 vänner, Sveriges Militära Kamratföreningars riksförbund presenterade sin verksamhet och det bjöds på världsarvsguidning, tåg till femfingerdockorna och Gamla mastkranen på Karlskronavarvet, föredrag om U 137 besök i Planetariet och mycket, mycket annat.

Som väntat lockades många till Örlogshamnens paradplats, när Marinens Musikkår marscherad in genom Högvakten och därefter gav

konstert. Lite senare hade musikkåren förenat sig med blåsmusikens framtid, Marinens ungdomsmusikkår för en gemensam konsert.

Dagen avslutades med framträdande av Försvarets fältartister.

Team Culinar, d.v.s. det svenska militära kocklandslaget erbjöd god mat och Arméns fältbageri serverade kaffe och wienerbröd.

Dagen gynnades av fint väder och humöret var på topp, även när man fick köa.

Det här sättet att framträda är ett mycket bra exempel på, hur man för en stor allmänhet visar, hur försvarets budget används.

Olle Melin

Korvetten HMS Karlstad

Foto: Olle Melin

En före detta uppl vid 12. kompaniet berättade

Inledning.

Hej Gustav. Jag ska försöka ge en liten förklaring till hur det kom sig att jag hamnade vid KA 2 i Karlskrona. Det började redan hemma på Visingsö.

Där fanns tre – fyra stycken män, som hade gjort sin värnpliktstjänst vid KA 2. När jag skulle mönstra, fick jag ett enhälligt råd av dem. Det lät så: ”Gör allt vad du kan för att komma dit, för där får du det bra”.

Tid att mönstra.

En dag 1948 kom ett besked, att jag skulle mönstra, och när mönstringsdagen kom gjorde jag som jag blivit rådd. Vi var några som under fjärdingsman Arvid Edlunds ledning startade resan till Jönköping, där det hela skulle ske. Vi kom dit, vi blev vägda och längdmätta. Jag vägde 89 kilogram och var 1,86 meter lång. Sen kom en så kallad läkare, som skrek: ”Har Ni varit allvarligt sjuk?” Jag svarade ”Ja.” Där på följde en del frågor och svar. Jag förklarade att jag vid 15-16 års ålder drabbades av ledgångsreumatism. Så frågade han om det var med feber och så’nt, varpå jag svarade: ”Ja, det var feber och en djävla massa så’nt”. Så hamnade jag i besiktningsgrupp 2. Då var det ingen risk för infanteriet I 12 i Eksjö, som var den vanliga skrällen på den tiden. Jag vill minnas, att «sänkan» var 112.

Så fick vi var sin blankett med frågor att besvara. Där stod bland annat: ”Vart vill ni helst komma? Om inte detta går, vart vill ni då komma?” Så var där en tredje fråga, som jag inte minns hur den löd. Jag svarade ”KA 2” på alla tre.

Mönstringsdomaren, en högre officer, läste och tittade på mig med skarp blick och sade: ”Ni tycks veta vad ni vill”. Jag svarade: ”Ja, dä nog bäst så, eller hur?”. Så säger han med skarp röst: ”Skickar vi nå’n till Kustartilleriet, så säger de att de får sitta på en sten i havet i nio månader utan att få komma hem”. Jag svarade: ”Så du, nio månader. Jag har suttit på samma sten i 20 år. Jag kom hit i förhoppning om att du skulle kunna hjälpa mig att byta sten ett tag. Vad säger du om detta?”. En hög officer får inte skratta. Jag såg att ha hade visst besvär med ansiktsmuskulaturen.

Möte med ett regemente.

Men jag kom till KA 2 och reste den 7 juli 1949 till Karlskrona, staden som kallades för ”Pinan”, ett ord som jag aldrig använt. Vi var inte många med detta tåg. Vi gick från järnvägsstationen till Gräsvik och kom till kasernvakten. Vi stannade vid vaktposten, en prydlig soldat med mauser och bajonett, slött lutande sig mot något. Han tittade på oss, sen sade han ”Solsken” (nya). Vi

framförde vårt ärende: ”Vart ska vi ta vägen?” Han pekade mot östra kasernen och sade ”andra våningen”.

Vi gick till anvisad plats. Väl där på andra våningen möttes vi av en syn för gudar. Hela korridoren var full av unga, snygga flickor! Min första tanke var, att vi kommit till himlen istället för KA 2. Men så kom en av dem oss till mötes, hälsade vänligt och förklarade situationen. Detta var utbildning av marinlottor, om jag inte minns fel två hundra stycken, alla i blå uniform med kjol. Bara detta ger ju en tanke om bevarandet av kvinnligheten. Av nämnda lotta blev vi visade till 13. kompaniet, vilket var i den andra kasernen.

Nästa streck i den militära bedömningen; något geni vid värnpliktsverket hade väl fått för sig att förenkla en del saker, var att följande hände. Vid mönstringen blev man mätt på längden och vägd. Med hjälp av dessa båda faktorer packades alla klädespersedlar i en kartong med nummer och namn. När man så kom till beklädnadsförrådet, fick man kartongen och sedan gå till sitt logement för ombyte till uniform. Vår första uppställning blev en syn för gudar. Där fanns byxben som var för korta, ärmor som var för långa och mössor som föll ner för ögonen och så vidare. När några furirer äntligen fått oss på linje med armbågs lucka, avlämnades vi till kompanichefen, kapten Percy Dahlheim. Han tålde nog inte detta; han skrattade så han vek sig dubbel. När han återfått normal andningsförmåga, torkade han tårarna och bara pekade åt rätt håll. Så kommenderade han: ”Mot beklädnadsförrådet marsch!”. Sedan blev det bättring i leden. Han höll ett välkomsttal och lovade vara en far för oss. Det löftet höll han.

Kaserngården vid Gräsvik harvades.

Så började en ”harvningsperiod”, vilken inte var känd som något nöje. Man skulle lära sig gå, hälsa, kunna alla gradbeteckningar och så vidare. Men där fanns även humoristiska inslag. Vad jag bäst minns av sådant, var en kamrat som hade lite svårt med höger och vänster. Han var en lång, senig skapnad från skärgården utanför Vadstena, en mycket fin och snäll yngling. Furiren som ledde

”harvningen” gjorde sitt yttersta för att hålla sitt humör i schack. Till sist tog han fram denne soldat för närmare instruktion, ställde honom på sin vänstra sida och sade: ”Nu ska vi göra vänster om”. Så gjorde furiren, men inte soldaten. Furiren var klädd i diagonaluniform, soldaten fältuniform och marschkängor storlek 46. Furiren hade svarta lågskor. Order kom: ”Vänster om, ett två!”. Furiren gjorde vänster om, soldaten höger om. De blev stående mot varandra. Soldatens fyrtiosexor stod på furirens lågskor. Ett så förvirrat furiransikte såg man bara en gång i livet. Soldaten, med ett lyckligt smil i hela ansiktet, säger på sin dialekt: ”Nu står du stadigt, va?”. Trots allt, slutade inte detta i någon form av ”fiendeskap”, och tur var det.

Så kommer vi till vapenexercisen. Det var inte heller lätt. Detta hände i korridoren en kväll. Även där trängdes för att få det hela gjort. Det gick ju så där. Då kom en skåning från tvättrummet med bar överkropp och barfotad, med en handduk över armen. Han stannade och tittade. Han hade visst haft något med hemvärnet att göra, på sin hemort. Han lägger från sig sina saker och säger: ”Tau hit sau ska ja visa”. Han fick geväret, en mauser. Så skulle han visa från ”i remmen gevär” till ”för fot gevär”. 1-2-3. Som sista moment skulle kolven slå i golvet, men denna gång slog den rätt över skåningens tår. Där låg han, avsvimmad av smärta. Sedan fortsatte dessa övningar endast på kaserngården.

Lottor, till ögonfröjd och frestelse.

Så var det lottorna, och de skulle ju också lära sig att gå. Då var det roligt att se på. Någon kom i otakt till exempel. Den tillrättavisning som då förekom var av helt annan karaktär än när någon av oss kom i otakt. En dag skulle lottorna till Amiralitetskyrkan för att mottaga «Krigsmans erinran». Då marscherade de från Gräsvik och ända in till stan. Det var roligt att se.

Så kom deras «muckfest». Där var vi endast två värnpliktiga; en pojke från Kallinge i Blekinge och jag. Där var dans i Rotundan, som var i anslutning till marketteriet. Det var djävligt fint där. Vi kom in i våningen under, där man fick hänga av sig det som inte behövdes under «övningens» gång. Där hängde en lång rad av koppel och uniformsmössor. Då stannade «Kallinge» och

sade: «Aldrig i helvete att jag går dit». Jag stod på mig och sade: «Vi är ju bjudna». Vi gick upp. Där blev vi ganska ofta antastade av «karriärsvin». Där var fänrikar och löjtnanter mest, som kom med olika påpekanden. Jag hade fått fatt i en läkaredotter från Uppsala, en jättegod böna. «Kallinge» var heller inte lottlös. Vi tyckte det började bli lite trångt om saligheten, så min flicka och jag gick ner till badplatsen vid stranden. Där satt vi på en bänk och pratade lite. Då kom «dagskruren» (dagoffice-ren) och sade: «Lottorna ska vara i Rotundan». Vi reste oss, och han gick sin väg. Då förflyttade vi oss till hopp-tornet, på översta ansatsen, där vi fick vara i fred. Kvällen slutade lyckligt.

Till Almö och yrkestjänstutbildning.

Så «muckade» lottorna och «harvningsperioden» tog slut. Sedan skulle vi utbildas för de yrken vi var uttagna till. Vi flyttades till en så kallad ytterförläggning, på en ö som hette Almö, en helt underbar plats sommartid. Där fanns allt vi behövde. Vi var uttagna till kockar, sjukvårdare, motorskötare och däckspersonal. Det blev först teori, under en furir som hette Pålsson, en trevlig karl. Det började i en teorisal med svarta tavlor på en vägg. Vi blev tilldelade en instruktionsbok med titeln «Pannor, turbiner och maskiner». Så blev vi placerade. Pålsson trädde i funktion vid katedern sägande: «Slå upp sida xx. Där kan ni läsa». Så gick han. Vi slog upp sidan och läste rubriken. Där stod: «I vilka bergarter kan olja förekomma?». Vad fan hade vi med detta att göra? Jag hastade upp på vinden och spelade ping-pong med sjukvårdsfuriren Heller. Jag hade ju mitt lilla «befälsbrev» i ämnet. Så var det en kamrat som hette Lars Segerfors från Blomstermåla i Småland. Han var bilmekaniker. Vi började pra-

ta om det ämnet. I tysthet övertog vi utbildningen av de tio i gruppen. Vi tog växelvis katedern och tavlan i bruk. Vi ritade och berättade om en motors konstruktion och arbetssätt och manövrering av motordrivna fartyg. Det sades att dörren en gång hade öppnats försiktigt och åter stängts. Troligen var Pålsson på besök. Vi stod sedan för hela utbildningen, och det gick utmärkt bra. Det var en härlig tid på Almö; sådant glömmar man inte. Sedan följde så kallade tilläggsövningar, som populärt kallades för kajkrossning, men det blev inte så farligt. De motorer vi hade att «leka med» var Bolinder Munktell, fyrcylindrig 100 hästkrafter och med tändkula. Så hade vi tvåcylindriga LW-dieselmotorer med 60 hästkrafter i en del båtar. Det var semidieslar som startades med en glödpatron. Det var fina motorer. Där fanns även bensinmotorer, i C-slupar, tre stycken, som kunde köras i cirka 30 knop. Detta var de motorer vi hade att göra med, och allt gick bra.

Till tjänst, som vi uttogs vid mönstringen.

Den båt jag blev maskinist i, var en A-slup, cirka 12 meter lång av järnplåt, Den kallades msl Djärv. Där fanns två lika dana till, som hette Tapper och Trygg. Med dessa båtar bedrevs skärgårdstrafik hela sommaren, från Sölvesborg i väster till Torhamn i öster, det vill säga hela blekingekusten; utan skjorta – vilken tid!

Motorslupen Djärv

Så kom hösten och förvintern; då lades dessa båtar upp på slip, i väntan på ny vår. Jag blev förflyttad till en före detta norsk valfångare, en steambåt med 900 hästkrafters trippelångmaskin (tre cylindrig). Det var underbart att vara eldare vintertid. Det var mest bogseringstjänst med den båten. Den var ju byggd för nordatlanten, så det gjorde ingenting om det kom en kuling då och då.

Sten Svensson i Vadstena

Thure Andersson på Sturkö har lämnat denna visa. Hans dotter har fått den av en arbetskamrat i Trelleborg. Thure var bror till Börje Alphed

Kungsholmen

I Blekinge skärgård där märkes en ö som stolt synes trotsa den brusande sjö. Den ligger där tryggt mellan klippor och skär, om namnet ni önskar, det Kungsholmen är.

Så dyster den synes med murar så grå och vallar så många med flaggspel uppå och pansartorn starka så hotande stå med eldrören vända mot havet det blå.

I snö och i dimma i regn och i blåst man uppe på vallen kan skönja en post och ofta åt sjön han så spanande ser för han ska ha reda på allting som sker.

För att han ej om natten ska ta sig en lur han en gång i kvarten ska draga ett ur och nåde den syndar'n om han det ej gör i kroken han hamnar det svarar jag för.

Ja så går den dagen och många med den då ofta man tänker på sin lilla vän. Men man får ju tänka och hoppas som så att dessa här åren de går nog ändå.

Vem visan har diktat det har jag ej sagt det haver en stammare en stormiger natt. Han stod där så ensam men hörde ändå den vredgade böljan mot Kungsholmen slå.

29/1 1944

vpl 34-214-22 Persson Limhamn

Vad en gammal bild kan berätta

Det kan bli nya ubåtar till den svenska marinen, om försvarsberedningens förslag vinner gehör. Det faktum, att SAAB tagit över Kockums/Karlskronavarvet kan också spela en stor roll i sammanhanget.

Närmare i tiden ligger dock livstidsmodifieringen av tre ubåtar i Gotlandsklassen.

Men i Sverige har det byggts ubåtar sedan 1904 – 1905, då vår första ubåt (egentligen dykbåt), *Hajen*, var klar för leverans till flottan. Hon kom bl.a. att vara en viktig länk vid den beredskapshöjning, som skedde 1905 i samband med unionskrisen med Norge. Nu löste sig detta utan vapeninsatser, som väl var.

Bilden visar en ubåt under bygge. Året är 1924 och på en av stapelbäddarna i Karlskrona örlogsvarvs stora verkstadsbyggnad pågår arbetet med att färdigställa ubåten *Valen*, som kommer att sjösättas och tas i bruk året efter och utrangeras år 1944 efter 19 års tjänst.

Av de 73 ubåtar, som byggts för svenska flottan, har alla utom en en, ubåt nr 2, varit hemmabyggen. Ubåt nr 2 kom från Italien.

Ett antal varv i Sverige har varit engagerade i byggandet, där Kockums i Malmö varit dominerande. Vid Kockums har byggts 39 ubåtar samt 10 fartyg, där samproduktion med Karlskronavarvet ägt rum. På detta varv och dess föregångare Karlskrona örlogsvarv/Marinverkstäderna, Karlskrona har byggts 18.

Enstaka ubåtar har byggts vid Stockholms örlogsvarv (1), Motala verkstad (3) och Bergsund (1).

Egentligen har fler än 73 ubåtar byggts, eftersom vissa ubåtar modifierats på sådant sätt, att de kan klassas som nya typer. Så byggdes t.ex. sex av de s.k. nummerubåtarna från 1940-talet om till jaktubåtar och på senare tid har i samband med tillkomsten av sterlingmaskineri ubåtar i Näckenklassen och Västergötlandsklassen byggts om till nya typer.

Utöver de konventionella ubåtarna har svenska flottan haft två miniubåtar, där den första, *Spiggen 1*, köptes från Storbritannien och den andra, *Spiggen 2*, byggdes i Sverige. Kockums i Malmö har byggt ubåtsräddningsfarkosten.

Olle Melin

Ubåten Valen

Jul 1914. Europa brinner.

En krigsgud till
häst. Ur nordisk
myt och saga.

För ett sekel sedan, 1914, hade kriget inletts i Europa, ett krig som blev fyllt av fasor och utvecklades till ett världskrig, det första. Jag har lovat att nämna något om detta i vår tidsskrift. Enorma mängder av fakta om denna katastrof är tillgängliga för intresserade läsare, varför jag inte vill betunga läsarna med mycket sådant, För utan nöjer mig med att erinra om att ett sekel har flytt sedan första världskrigets första jul.

Som exempel på spår att finna i poesi- och prosadokument vill jag förmedla en sång och en visa av två svenska författare och en berättelse om en sällsam och överklig julafton från västfrontens långa skyttegravar. Dan Anderssons krigssång inleder.

Krigssång

av Dan Andersson

Nu storm kring svarta dalarna
de bleka löven strö –
och det är svart natt och vi ha intet ljus
i stjärnlöst själamörker
vi döda och vi dö
och spilla våra vänners blod på våra kullars grus.

I sena tidens skymning
vi hitta icke mer –
ty det är djup natt och vi ha intet ljus –
vår mördarblick ser stirrande mot jorden ner,
vi döda våra vänners barn och bränna andras hus.

För oss finns ingen stjärna
och ingen himmel blå –
och allt är mörk natt och vi ha intet ljus –
och blodets röda rosor
de växa var vi gå
och dödens ångest flämtar
i tunga skogar sus.

Vart människor gå – och varför –
kan aldrig redas ut,
ty det är nattens gåta
och den har intet ljus.

Dan Andersson dikt vittnar om oro, tvivel och brist på tro och hopp. Dikten skrevs i samband med krigsutbrottet 1914.

Stjärnor glänste över strid och brand – och något orimligt hände.

Kvällen den 24 december 1914 lyste fullmånen från klar

himmel över Flandern och de till synes ändlösa skyttegravslinjerna. Det var sämsta tänkbara väder, för att inte synas av fienden. Marken lystes upp som av strålkastare. Varje rörelse märktes. All verksamhet upphörde. Ingen vågade sig upp utan tryckte i skydd i leran, så djupt som möjligt.

Då hördes en röst; en ensam tysk sjöng: «Stilla natt, heliga natt». Flera stämde in. Från den ena skyttegravan till den andra, och från hela den långa, mörka linjen av skyttegravar hördes: «Allt är frid». Det hade kunnat uppfattas som en cynisk, galghumoristisk kommentar till männens belägenhet. Men det var det inte. Tusentals tyska strupar föll in och fortsatte med: «Det är en ros utsprungen». Från motsatta sidan kom applåder och rop: «Good old Fritz, more, more!» och tyskarna svarade: «Merry Christian, Englishmen», och vad viktigare var: «We not shoot, you not shoot!». Ett stearinljus tändes på kanten av en skyttegrav, och snart glimmade små lågor längs hela fronten som lampor i en ramp. Julhelgen hade inletts, och den spontana och oplanerade vapenvilan lär ha varat till annandagen. Sedan...

Den vackraste visan om kärleken

Ture Nerman

Den vackraste visan om kärleken
kom aldrig på pränt.
Den blev kvar i en dröm på Montmartre
hos en fattig parisstudent

Den skulle ha lyst över länderna
och bringat en vår på knä
och en värld skulle tryckt till sitt hjärta
en ny, en ny Muséet.

Han skulle ha vandrat längs kajerna
med en blåögd liten Lucille
och diktat violer och kyssar
nu en natt i april.

Men den vackraste visan om kärleken
kom aldrig på pränt.
Den begrovs i en massgrav i Flandern
med en fattig parisstudent.

Denna dikt vittnat om besvikelse över allt som människor förlorade eller gick miste om genom kriget. Detta symboliseras genom en kärleksvisa som kom i graven med en pariserstudent.

Gustav Karlsson Walles

...och mesar viskar i tysta skogar...

Oktober gick frusen med solen i Vågen
och lövskogar lyste med glödröda toppar.
Norden stod naken med vemod i hågen
och fullmånens spegel glänste som koppar.

Mot Skorpionen, som dräpte Orion,
står solen med yrande nysnö på kragen.
Snart går Lucia i mörkret med tärnor
och Skytten skall vakta till dopparedagen.

En stjärna står lysande mot occidenten
och körer av klockor gungar mot vimlen.
Allt folket vänder sig mot orienten
med hälsning till ljuset på midvinterhimlen.

Långt vida står stjärnorna i myriader
som lyktor längs snögotans ofantligheter
där stjärnorna i zodiaken har trader
mot rymder och tider i oändligheter

Gustav Karlsson Walles

Högan tröst

Kyrkans tjänare
satte sig vid sjukbädden
talte om himlen
och den stora godheten.
Mera kunde inte *han*.

Gustav K. Walles

Efter vägen...

Hösten slöt sig omkring mig
när jag färdades efter vägen
och en vilsen, längtande fågel
sjöng i solen om saknad.

Plötsligt lyste och glänste
flammande röd bland träden
blomman jag sökte i grönskan
och fann i det lysande gula.

Den blomman fyller mot vintern
min själ med en vemodsfull gåta.
Jag undrar hur det skall te sig
nästa gång det blir sommar.

Gustav Karlsson Walles

Musik för fullvuxna

Morbus Tinnitus
ringer i gamla öron;
en oavbrutet
rytmiskt gnisslande gånglåt
och musik för fullvuxna,

Gustav K. Walles

Gräsvik. Från mobiliseringen 1914

Grillfesten

Den 14 augusti var vi ett 60 tal medlemmar ur Flottans Män och KA 2 Kamratförening som samlades på Skönstaviksläget för den gemensamma grillfesten. Vädret var på vår sida och bjöd på en vacker sommarkväll. Under samlingen serverades en välkomstdrink innan Ordföranden i Flottans Män Göran Löfgren hälsade deltagarna välkommen. Efter detta så påbörjades en trevlig tipspromenad i lägets vackra natur. Därefter påbörjades "utbackningen" av grillbuffén under Hans Petterssons noggranna ledning. Under måltiden utbyttes många glada samtal mellan deltagarna och stämningen var hög. Under kvällen bjöds det dessutom på trevlig musikunderhållning som lockade till dans.

Kent Alritzson

Göran Löfgren hälsar deltagarna välkomna

Vår Klubbmästare Lars Iger

Här betalas "inträdet" till Grillfesten

Foto: Kent Alritzson

Deltagarna samlas och mingla

Här utbyts minnen över ett glas vin

Göran Kullving i sångartagen

Alla njuter av det vackra vädret

KA2 Muldivision

Besök vid förläggingsplatsen Almö.

Föreningen genomförde sin månadsträff torsdagen den 5/6 vid Muldivisionens gamla förläggingsplats på Almö. Ett 10 tal medlemmar hade hörsammat kallelsen och mött upp för en trivsam samvaro med gamla kamrater.

Samling för genomgång och ordergivning.

Besöket skulle inledas med en tipspromenad runt förläggingsplatsen men kamraterna var mer hågade på att prata gamla minnen så ansvarig för tipspromenaden fick dra frågorna på stående fot.

När man jobbat hårt under en längre tid så smakar det med lite mat

Föreningens ordförande genomför tipspromenad för sittande medlemmar.

Janne Holmberg lyssnar och funderar på svaren till frågorna

Grillmästaren för dagen Lennart Avendal får lite hjälp att planera grillningen av J-O Pettersson

Tyvärr så tog det roliga slut lite väl fort, vädret slog runt från sol till regn på kort tid vilket innebar att vi fick avsluta månadsträffen lite väl hastigt.

Ett utdrag ur Marinmuseums årsbok 2002

Almö – läger i väster

Av Gustav Karlsson

Ytterförläggningar för mintjänstutbildning

Almö, Västra fjärdens blåa bård mellan Hjortahammar och Västra Hästholmen, beväxt med lövskog och enebuskar, med skravelsspår efter omfattande stenhuggeri under ett halvsekel kring år 1900, väna stränder och brudvita slänbuskar, har tidvis använts som förläggning för KA 2:s minörer.

När regementet tillkom 1902, ökade både stampersonal och värnpliktiga till antalet och behövde plats för den praktiska utbildningen. Så byggdes baracker, bostäder, kök och matsal, förråd etc. på Aspö och Almö. Till Aspö Mad förlades andra minkompaniet (2.MK) och till Almö 4. MK. Där bedrevs utbildning i min- och signaltjänst etc. under sommarhalvåret. Båda platserna var gynnsamma för utbildning, vikar, sund och fjärdar för minutläggning och lämplig terräng för signaltjänst, stridsutbildning, skjutning, fälttjänst och idrott.

Förläggningen på Almö varade till 1925, då försvaret reducerades och minskolan förlades till Kungsholmsfort. 1937 hopade sig mörkbruna moln över Europa, varför kustartilleriet upprustades. Almöförläggningen togs åter i bruk till 1954, då utbildningen flyttades till Kungsholmen. Om förläggningen vid Aspö Mad redogörs annorstädes i denna skrift.

Åtta goda somrar

Författaren till detta stycke var minör, tillbringade åtta somrar på Almö och har alltså grundligt upplevt förhållandena där. Manskabet bodde i en tvåvåningsbarack med 10 man i tjugobäddslogement. Underbefälet bodde i en mindre barack, underofficerarna i en annan sådan och hade mäss i övervåningen till köks- och matsalsbyggnaden med marketenteri och värmepanna. Officerarna bodde i en tvåvåningsbyggnad med mäss och kök, något avskild, med oxlar, bokar och björkar och nära stranden. Utbildningen bedrevs 48 timmar i veckan, så att lördags- eftermiddagen var ledig men tisdags- och torsdagskvällarna ägnades åt övningar. En dag på Almö kunde i slutet av 1940-talet te sig så:

0615 verkställdes revelj genom att dagbefälet for runt i logementen lik en Jehu och förkunnade vad klockan var slagen.

0645 morgonvisiterades manskabet, tvättade, rakade, klädda och putsade, med välborstade skodon.

0700 utspisades frukost, nästan dagligen havregröt med smörgås och kaffe i matsalen.

Verk och vila

0730 skedde uppställning, avlämning, hälsning och visitation för kompanichefen.

Första timmen ägnades åt gymnastik, väglöpning 2 kilometer och bad i havet. Därefter var alla vakna. Roddlaget, kompaniets stolthet, övade rodd under Bertil Wahlgrens ledning, med inriktning på att bli regementsmästare, vilket de också blev, stundom även marindistriktsmästare, kustartillerimästare och marinmästare.

Mellan 0830 och 1130 bedrevs övningar i mintjänst, båtjänst, signaltjänst, markstridstjänst etc.

1230 utspisades lunchen tillredd av köksföreståndaren, Måns kock, och hans handräkningspersonal, köksmalajer, som talet var då. En gång i månaden konserterade regementsmusikkåren under måltiden, ett uppskattat inslag ehuru kallat för ”mässingssoppa”. 1330 fortsatte övningarna, kanske övningsfällning av en mina som likt en jojo åkte upp och ner under sommarmånaderna. En kaffelångrast under eftermiddagen förstärkte marketenterikassan och tärde på dagpenningen med hugsvalade hungriga, törstiga och trötta ynglingar.

1700 var övningarna slut och middagsmålet, dagens sista, bjöds. Men, marketenteriet var öppet. Sedan gick aftonen under

Landstormen på Almö kortspel, nosande i byarna efter kjoltyg, kanske ett bad eller en kopp kaffe hos marketentaren, innan flaggan halades och Morfei stilla skugga slöt alla i sin famn. Endast vakten var vaken förhoppningsvis – och ibland skumrädd. Stella polaris lyste i norr och i söder blänkte fyrklippans långa stråle som en varnande exklamationsfinger över havet.

Någon gång i månaden ordnades dans på lägreets egen dansbana. Till dess annonserades och flickor strömmade till från skilda håll. En bymondän brassklavergrupp från kompaniet spelade, dansen trädde i sommarljumma nätter, månen sken trolskt – och syrsorna höll för öronen. När solen lämnade jungfrun för vågen, bröt minskolan upp från Almö, slingrade sig lik en lång vattenserpent i en S-kurva genom Rollsö sund och lägrade sig för vintern vid Gräsvik. Röken från en magnifik sänghalmsbrasa blåsteg bakom.

Återbesök 1981

*Vinden svepte kallt från västra fjärden
över Almölandet i vårdagjämningen.*

*Efter decennier gick jag åter
mellan minskolans röda trähus
där livet lekte i lätta dagar
och blev till minnen om glada år.*

*Än klingade toner ur kockens dragospel
av månskensvalsen om Ångermanälven.
Där dansbanan låg växte unga björkar.
Marken mindes leken; ljumma, ljusa nätter.
I lindarna susade sångreminiscenser:
”I love you for sentimental reasons”.*

Estlandssvenskarnas flykt över Östersjön

Det här är en bok omfattande 111 unika berättelser från 119 båtlags flykt över Östersjön, nedtecknade kort efter ankomsten till Sverige. Bokens huvudkapitel är skrivet av Viktor Aman, som skildrar sinnesstämningen hos befolkningen i Estlands svenskbygd och sammanfattar mycket av dåtidens tankar i frågan – stanna kvar eller rymma till Sverige?

Flykten företogs i små båtar, utrustade med primitiva segel och i bästa fall med en motor, som fungerade.

Boken innehåller även den namnförteckning, som upprättades vid ankomsten till Sverige, innehållande cirka 7 000 namn med födelse-data och ankomstsdag.

Boken är ju på sitt sätt aktuell med tanke på den flyktingström, som i dag når Sverige. Av någon anledning kände vi oss på något sätt närmare vårt grannland i ost.

Bokens berättelser ger intressanta och gripande historier om situationen för en människa under flykt. Ett rikt bildmaterial höjer bokens värde.

Boken ingår i Sjöhistoriska samfundets skriftserie, Forum navala, som nr 50 och redaktör för detta fina verk har varit Margareta Hammerman.

Svenska Odlingens Vänners förlag.

ISBN 978-91-973610-0-2

Bokpresentatör Olle Melin

Havets ord

”När debattens **vågor går höga**, finns det skäl att lyssna på politikernas språkbruk. I god tid före riksdagsvalet 2006 tillsatte Alliansen en **äntringstyrka**, som skulle förbereda maktövertagandet. Det betonades, att den skulle vara **sjöduglig**. Efter valsegern försäkrade Kristdemokraterna, att partiets **flaggskepp**, familjepolitiken, nu skulle **sjösättas**. Partiledaren Göran Hägglund lät sig styras av sin etiska **kompass** och lovade, att ”vi **surrar** oss själva i **masten**”.

Så inleder Torbjörn Dalnäs boken ”Havets ord”. Sjömannsspråket har numera blivit allmän egendom.

Torbjörn Dalnäs är pensionerad redaktör vid Sjöfartsverket och ansvarade ensam under hela utgivningsperioden för tidskriften ”Ut-kik”, som levde åren 1980-2010.

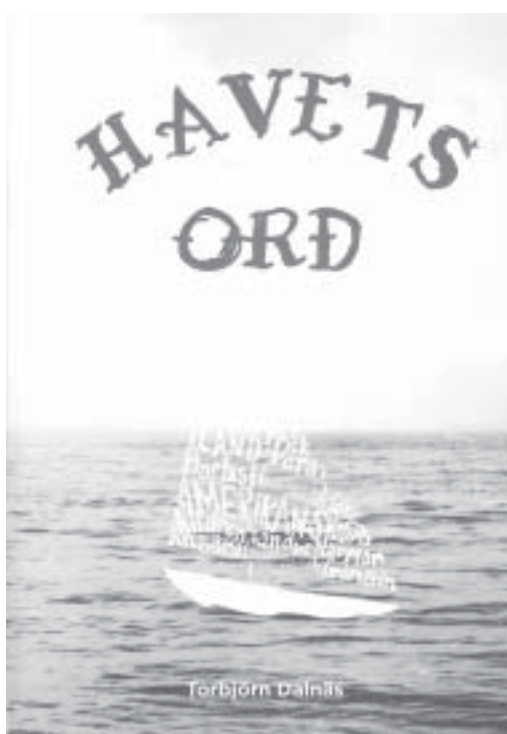
Det är en suverän uppslagsbok, för den som vill orientera sig eller skaffa kunskaper om termer, som används inom sjöfarten. Närmare 800 ord förklaras och ordlistan kompletteras med ett drygt 50-tal avsnitt med lite längre texter, inlagda på sin plats enligt alfabetet. Här finns, för att ta några enstaka exempel, ”Atlantens Blå Band, Fartygsdop och namngivning, Kolingen Kal?, Skeppsklockans själsliv m.m. m.m.

Det är alltid lika spännande att läsa Torbjörn Dalnäs alster. Han kan sina ämnen och han skriver med journalistens stuns. Boken kan verkligen rekommenderas och ett stort antal bilder, de flesta tagna av författaren, gör boken än intressantare.

Torbjörn Dalnäs har tidigare medverkat i vår tidskrift.

Breakwater publishing.

ISBN 97-91-86687-28-1

Ringar på vattnet

Den 28 september 1994 förläste den stora passagerarfärjan M/S Estonia på Östersjön i hårt väder. Ombord på färjan fanns 989 personer, av vilka 852 förlorade livet- 552 svenska resenärer var med på resan och 501 av dem kom inte hem igen.

Det har skrivits många böcker om Estoniakatastrofen och i höst lagom till 20-årsminnet kom boken "Ringar på vattnet". Journalisten Moa Samuelsson står bakom verket och den här boken är annorlunda än sina föregångare. Hon har intervjuat olika personer, som på något sätt var inblandade i katastrofen, ombord, i räddningsoperationen eller i någon organisation i land .Bl.a. var Moas mor en av de räddade.

Som skribenter eller intervjuade finns dåvarande statsministern Ingvar Carlsson, Agne Asplund och Johan Wijk från en av F 17 räddningshelikoptrar, journalisten Christina Jutterström, prästen Kristina Brandänge m.fl.

De medverkande har fått beskriva hur de upplevde katastrofdagen samt hur de idag ser på händelsen i ett 20-årigt perspektiv.

Boken är skriven med journalistens rappa språkbruk och hela upplägget gör, att man fångas av de olika berättelserna.

Boken är mycket läsvärd och påminner oss om den största fartygskatastrofen i fredstid på, Östrersjön.

PRINTZ PUBLISHING.

ISBN 978-91-87343-49-0

Första världskriget i svenska arkiv

2014 års årsbok för Riksarkivet och Landsarkiven behandlar första världskriget i svenska arkiv. 13 författare har djuplodat i olika arkiv och resultatet har blivit en mycket läsvärd bok. Ett omfattande källmaterial finns att tillgå i ämnet. Det handlar om svenska aktörer på utländska krigsskådeplatser, såväl militärer som personer verksamma i humanitär verksamhet, det handlar vidare om händelser på svensk mark som utväxling av krigsfångar, ilandflutna döda och svensk beredskap. Främmande spioner fanns på svensk mark liksom att svenska spioner agerade utomlands. Krigets påverkan på det svenska samhället kom att framkalla starka protester, såväl i form av folkliga bröduppror som antimilitära skämtteckningar.

Boken kan säkert bidra till fördjupade studier i de olika ämnena.

Riksarkivet. ISBN 978-91-87491-05-4

Om kriget kommer

Under det kalla krigets årtionden levde vi med hotet om det totala kärnvapenkriget. I Sverige byggdes ett totalförsvaret upp för att möta detta hot. Medan den militära delen av totalförsvaret varit föremål för åtskilliga studier, har civilförsvaret inte uppmärksamats alls. I denna bok står civilförsvaret i centrum.

Boken har samma titel, som den broschyr hade och som spreds till alla Sveriges hushåll. Civilförsvaret i Stockholm har varit utgångspunkt för bokens olika kapitel, som bl.a. handlar om länsstyrelsernas beredskapsplanering med skyddsrum, utrymningar och andra åtgärder, berggrusplanläggningarna och deras status i dag, skyddet mot atomvapen m.m.

Kopplingen mellan den civila delen av totalförsvaret och det militära försvaret finns också med i boken.

Man frapperas av den oerhörda detaljplanläggning, som fanns vid våra länsstyrelser och så småningom också inom landets kommuner.

Resultatet har blivit en mycket läsvärd bok om en verksamhet, som väldigt få hade kunskaper om.

Stockholms läns museums skriftserie, nr 2.

ISBN 978-91-86691-79-0

Verksamhetsplan för KA 2 Kamratförening år 2015

Öppet hus i föreningshuset på Skönstavik kl. 1400-1600 andra tisdagen i varje månad förutom i juli. Årets datum är den 13 januari, 10 februari, 10 mars, 14 april, 12 maj, 9 juni, 11 augusti, 8 september, 13 oktober, 10 november och 8 december.

- 03-05** Årsmöte på Sjöofficersmässen den 5 mars kl. 1800. Inbjudan sänds ut med post.
05-19 **Vårutfärd** 19 maj. Kommer att annonseras på vår hemsida.
06-15 **Kustposten nr 1** utkommer den 15 juni som tryckt nummer
08-13 **Grillfest** på Skönstavik tillsammans med Flottans Män den 13 augusti kl. 1600. Anmälan senast 08-02 till Hans Pettersson på telefon 0455- 13358 alt. 0708- 735198.
10-21 **Höstmöte** på Sjöofficersmässen den 21 oktober kl. 1800 .
Annons kommer i Kustposten nr 1
12-15 **Kustposten nr 2** utkommer den 15 december som tryckt nummer
Spara denna sida!!

Strålande Vasaskjulsconcert

Sedan mitten av 1990-talet gör Marinens Musikkår årligen en s.k. Vasaskjulsconcert i den anrika byggnaden på Lindholmen inom Örlogshamnen i Karlskrona.

Årets tema var Italien och på menyn stod verk av äldre operakompositörer som Rossini och Puccini blandad med i tiden mera närliggande filmmusikkompositörer som Nino Rota och Ennio Morricone.

Det blev en helkväll med fin musik och en musikkår i högform, dirigerad av en av landets mest efterfrågade dirigenter, Petter Sundkvist. Petter började tidigt som trumpetare i sin pappas blåsorkester och gjorde 1983 värnplikten som musiksoldat i Arméns musikpluton. Han har alltid haft ett nära förhållande till blåsmusik, vilket framgick med stor tydlighet.

Sedan 2003 är Petter professor i Musikalisk gestaltning vid Musikhögskolan i Piteå.

Kvällens värd var marinbaschefen, kommandör Erik Andersson och han kunde hälsa en fulltalig publik välkommen till detta speciella arrangemang.

En lysande insats som presentatör gjorde musikkårens producent Andreas Johansson. Han blandade stor kunskap med härlig humor präglad från hans hemtrakt i Västergötland.

Marinbaschefen fick också, som han uttryckte det, önska "en låt" och det blev självklart Marinbasens marsch, även kallad Chefsmarsch, komponerad av Viktor Widqvist.

En mycket nöjd publik lämnade Vasaskjul i den härliga sensommarkvällen, alla med förhoppningen, att musikkåren, med traditioner från 1680-talet, ska få leva vidare.

Eller som marinbaschefen uttryckte sig: De som vill fatta ett sådant beslut är inte här i kväll, utan sitter förmodligen och tittar på fotboll i TV.

Olle Melin

Vasaskjul

Som ett resultat av Sheldons teorier, att virket i fartygen borde få tillfälle att torka ut under byggnadstiden för att förhindra röta, tillkom skjulet över stora stapeln på Lindholmen. Skjulet, som var färdigt 1763, kallades först Stora skeppsskjulet. Namnet Vasaskjul har troligen tillkommit omkring 1778, då 60 kanonskeppet Vasa byggdes här.

År 1900 omvandlades Vasaskjul till kolskjul och 1915 blev det båtförråd, vilket det är ännu idag.

Skepp byggda i Vasaskjul är:

Linjeskepp:	Prins Gustaf	1758
	Sophia Magdalena	1774
	Wasa	1778
Fregatter:	Josephine	1851
	Norrköping	1858
Korvetter:	Karlskrona	1841

Vasaskjul

Kvällens värd, marinbaschefen kommandör Erik Andersson

Foto: Olle Melin

Dirigenten Petter Sundkvist i verksamhet

Producenten och presentatören Andreas Johansson tillsammans med marinbaschefen

Presentatören Andreas Johansson vid sin Ristorante

Landshövding Berit Andnor tillsammans med Chefen Sjöstridsskolan, överste Per Jenvald med fru Magga

Musikkåren hyllas efter en strålande konsert

Publik

Korsord 2014:2

Gustav Karlsson har konstruerat korsordet

Lösningen sänds senast 1 febr 2015 till

Gustav Karlsson

Syrenvägen 4

370 30 RÖDEBY

Pris till de första öppnade rätta lösningarna.

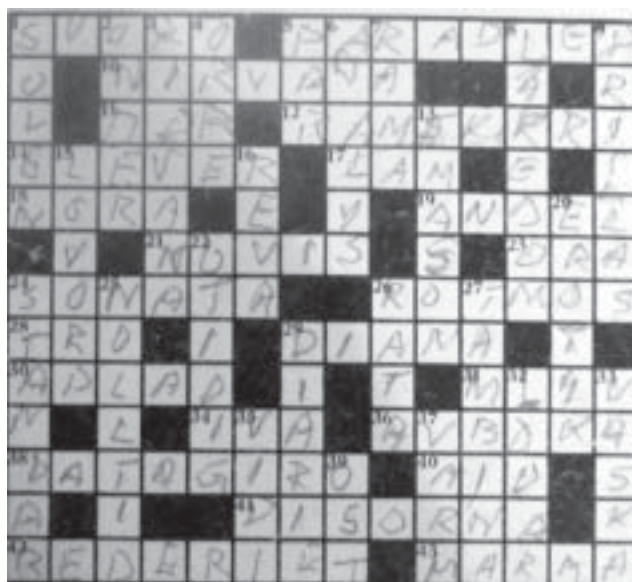
Vinnare korsord nummer 1 2014:

Barbro Bruno, Svängsta

Sten Joelsson, Olofström

Bengt Wihlstrand, Ronneby

Arne Lundström, Stockholm

Lösning korsord 1:2014

Vågräta ord

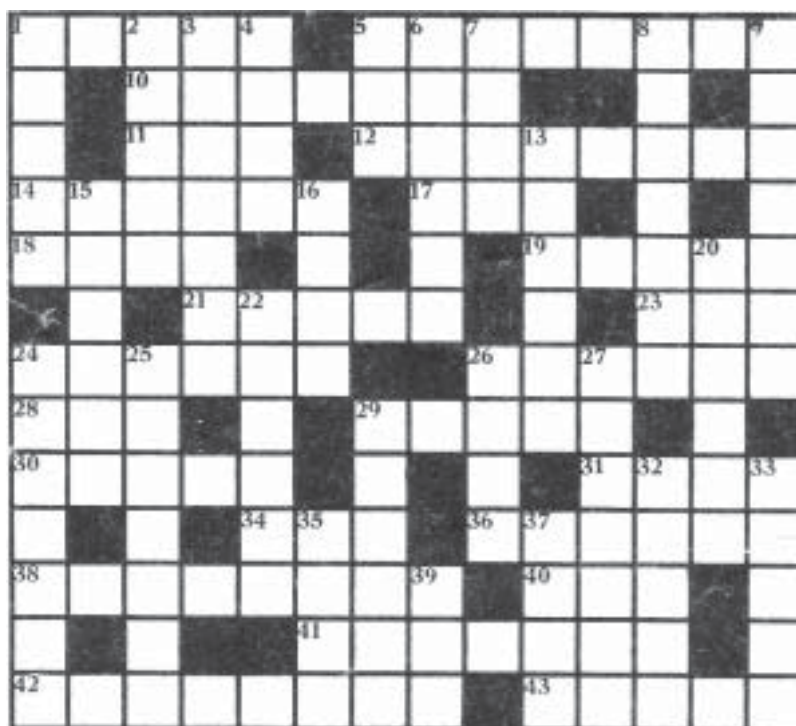
1. Sjösmällor.
5. Traditionell kronmat.
10. Spännande upplevelse .
11. Till blommor.
12. Lång matematisk kroklinje.
14. Inte raffinerad.
17. Latin: «Jag älskar».
18. Kanske störande ljud.
19. Tomt prat.
21. For fort.
23. Litet printal.
24. Morgonvåt.
26. Pilsnerpub.
28. Term i släktforskning..
29. Dal i en mo .
30. 1561 latinskt.
31. Sagokung.
34. Lövträd.
36. Sno snöre.
38. Österlandet.
40. Roddbåtskommando.
41. Besjäla.
42. Den som bad om en slant.
43. Finkvinnor.

13. Rörliga.
15. Besjungen riddare.
16. I schack eller golvspringa.
20. Norsk tungvattenort.
22. Flicknamn.
24. Assuan.
25. En vansinnig.
26. Kan bestämma vår väg.

27. Sammansluta.
29. Den guldrika staden.
32. Allén.
33. Försmår.
35. Amerikastjärna.
37. Arg
39. 179 med latinsiffror.

Lodräta ord

1. Doft från kök.
2. Gör björken vit.
3. Rar.
4. Färd.
5. Spisa.
6. Skrämmande upplevelse.
7. Han snodde Tors hammare.
8. Byke, pack, slöder.
9. Bakåt på båt.

Födelsedagar m.m.

Vi gratulerar

95 År

Gustav Brännerud	Västra Frölunda	19/01
Per-Edgar Tranquist	Nyköping	19/03

90 År

Lennart Nyström	Kristianstad	28/01
Ingvar Johansson	Stockholm	05/03
Helmer Ternegren	Västra Frölunda	13/03
Nils-Bertil Persson	Lyckeby	14/04
Harald Somehagen	Karlskrona	02/06

85 År

Gunnie Wilthorn	Rödeby	05/03
Allan Linde	Skärholmen	24/03

80 År

Sam Wellborg	Linköping	13/04
Arne Holgersson	Nättraby	22/04
Arne Holmqvist	Sölvesborg	05/05

75 År

Jan-Olof Pettersson	Karlskrona	03/02
Bo Schäder	Torslanda	16/03
Lars Oscarsson	Jönköping	22/03
Bertil Andersén	Lund	19/06

70 År

Siw Nilsson	Karlskrona	03/01
Åke Persson	Malmö	07/02
Carl-Olof Carlsson	Linköping	14/03
Anders Öderwall	Kalmar	24/03
Hans Lindberg	Förslöv	26/03
Birgitta Persberg	Karlskrona	23/04
Björn Wallmert	Nättraby	01/05
Gunnar Persson	Degerberga	16/05
Bo Sahlée	Kivik	17/06
Lennart Lindquist	Ronneby	20/06

65 År

Roland Marken	Lyckeby	17/01
Tommy Erlandsson	Tving	22/02
Rolf Trulsson	Rödeby	28/02
Lars-Olof Larsson	Karlskrona	09/05
Christer Caesar	Hässleholm	13/05
Göran Löfgren	Karlskrona	22/05

60 År

Benny Larsson	Karlskrona	13/01
Herman Håkansson	Tving	09/06

55 År

Mats Lindberg	Stockholm	24/01
Anders Wiberg	Karlskrona	29/01

50 År

Mats Freij	Rödeby	18/04
Magnus Holst	Limhamn	19/06

Avlidna kamrater

Henry GW Carlsson	Värnamo	2014-04-11
Börje Alphed	Karlskrona	2014-08-28
Ulla Jeansson	Tving	2014-10-30
Bertil Wahlgren	Rödeby	2014-11-08

Nya Medlemmar

Mattias Pettersson	Karlskrona
Magnus Svensson	Ramdala
Christian Thomasson	Kristianstad
Arne Wikström	Malmö
Leif Nilsson	Sandared
Lars Matsson	Växjö

Stjärnor och sken

Kärleken sjöng
till forsarnas brus
blommande toner
i midnattens ljus.

Månen göt guldsken
för höstvalen jord;
saknad, längtan
och lamslagna ord.

Snövindar höljde
livet som drömde.
Stjärnor lyste
löften som glömde.

Gustav K. Wallés

Höstmötet

Foto: Kent Alritzson

Anders Berling långväga medlem från Gotland

Göran Löfgren, Kajsa Larsson och Peter Glimvall samspråkar under kaffedrickandet

Grillfesten

Foto: Kent Alritzson

Här spisas det grillat

Dansen den går uppå Skönstavik.....